

Ladislav Babić

Lapsus cerebrum

Taj dan, pouzdani izvori govore da to bijaše šesti po redu, bio je u velikoj frici. Jest' da je većinom glasova multidimenzijskog Savjeta bogova bio izabran šefom ove četverodimenzionalne periferije, no to ništa nije utjecalo na posao koji je prema ugovoru morao obaviti u šest dana. Zadnjeg dana - prije no se može prepustiti zasluženom odmoru - preostao mu je najkompleksniji dio, a već je duboko zaostajao. Nije dosta što su mu naručitelji, već mu je u finalnoj fazi posla i Ona počela visiti za vratom. Hardverski sklopovi dva bića suprotnih spolova bijahu uglavnom gotovi, te je preostalo još samo da u otvorene lubanje prototipova ubaci komponentu koja će brinuti o softveru. Bio je to zahtjevan posao koji je iskao izuzetnu preciznost i smirenost, čak i stručnjaka njegovog kalibra. Uspio je to sa prvim, i baš kad se spremao pristupiti – s velikim zadovoljstvom zbog prethodnog uspjeha – drugom primjerku svog remek djela, pojavila se na vratima. Dakako, izvori ne spominju Nju, ne bismo rekli zbog antifeminističkog stava apokrifnih pisatelja povijesti naše rase, već stoga što - po njihovu mišljenju - nije odigrala spomena vrijednu ulogu. Podbočila se, naslonivši se na dovratak, i započela tiradu (čudio se što se suzdržavala proteklih pet dana):

- Obećao si kako ćeš me ovaj tjedan voditi u razgledavanje 137-dimenzionalnog podskupa našeg beskonačno dimenzionalnog kontinuuma, a sad – krajem tjedna – ti se još bakćeš sa modeliranjem nekih smiješnih lutaka na sliku našu i priliku. Ne znam samo zašto su ti važniji ovi manekenski lutani, od vlastite žene. Dobro je procijenila moja majka savjetovavši me da se ne udajem za neodgovorno božanstvo niže kategorije, jer takve niš'koristi nisu sposobne voditi računa o obećanjima, a kamoli ih održati. Ti si jedan obični...

I tako je počelo, svega dva sata prije isteka roka postavljenog za dovršavanje ove faze posla, sasvim ga dekoncentrirajući – uostalom, znate kako je to kad žene zapnu svojim prigovorima. Na brzake je umetnuo u otvor standardiziranu komponentu sa prepunog stola sličnih, hermetički ga zatvorivši poklopcem i ukrasivši glavu s nešto organskih vlakana. Potom je telekintički poslao oba primjerka u njihovo okruženje gdje će se oni samostalno nastaviti ploditi i množiti, uključio metabolički izvor energije da im osigura samostalnu pokretljivost, te odveo svoju rospiju na obećano razgledavanje 137-og - ili kojeg li već - dimenzionalnog kontinuuma. Tako bude večer, pa jutro - dan šesti.

Od onda je prošlo na stotine hiljada godina (ni ljetopisci ni nauka se u tome ne slažu) tokom kojih su se – programirani da na svoje potomstvo genetski prenose jače ili slabije karakteristike svojih praroditelja – stvorenja stvorena „na sliku i priliku“ svojeg kreatora a nazvana ljudima, razmiljela širom svog biotopa zvanog Zemlja.

Jednog prohladnog engleskog jutra, u najstrašnijem stoljeću ljudske povijesti, doktor neurologije John Lorber pregledavao je, na zamolbu kolege, tomografski snimak jednog mladića i – užasnua se. Umjesto uobičajenih kilogram i pol moždane mase usađene u lubanje prosječnih ljudi, rečeni pacijent posjedovao je svega stotinjak grama neke zbrčkane mase uslovno nazvane u ovom slučaju mozgom. Ne samo da je pacijent bio živ, što je bilo više negoli čudo, no je čak raspolagao s visokim kvocijentom inteligencije te je bez problema završio svoj studij! Kasnije je otkriveno na stotine takvih slučajeva, stručno nazvanih hydrocephalus a narodski – pomalo podsmješljivo – „vodena glava“. Ništa čudno, kad je umjesto uobičajene, za pojedinca najskuplje (s)tvari na svijetu – vlastitog

mozga – unutrašnjost njihove lubanje krasila neka jušna tekućina. Mediji, i ne samo oni, odmah su postavili pitanje: „*Ako je normalni život bez mozga moguć, što će nam onda mozak?*“.

Krajem spomenutog stoljeća, uveličavši ga viškom zločina i strave vršenih u području kojeg - sramivši se njegovog povijesnog imena – nazivamo Regionom, počeli su pametniji ljudi postavljati niz do tada neodgovorenih pitanja. Poput onoga: „*Koju to najveću grešku prema prirodi činimo, a koja nas udaljava od pobratimstva bića u svemiru?*“. Nekako mi se čini, kako uzroci te greške – bila ona prema prirodi ili nama kao dijelu iste – leže još u doba kreacije naših praroditelja. Po meni, jedino preostaje dilema: *Čini li tu grešku ona skupina ljudi koja raspolaže, ili ona kojoj manjka siva moždana masa?* A možda - tko bi ga znao – izvor svih grešaka koje činimo ipak treba tražiti u bračnim nevoljama našeg Tvorca.

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>